

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 79

гр. Бургас, 11.04.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в закрито заседание на единадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Светла М. Цолова
Илияна Т. Балтова

като разгледа докладваното от Светла М. Цолова Въззивно частно наказателно дело № 20222000600059 по описа за 2022 година

Производството е образувано по реда на чл.450, ал.3 вр. чл.345 от НПК.

Постъпил е частен протест от прокурор при Окръжна прокуратура – Бургас срещу определение №141 от 16.02.2022г. по ЧНД №1256/2021г. на Бургаския окръжен съд, с което е заменено наказанието „доживотен затвор“, наложено на осъдения К. С. Р. по НОХД №340/1989г. на Военен съд – Плевен с наказание лишаване от свобода за срок от тридесет години. Прокурорът релевира доводи за незаконосъобразност и необоснованост на първоинстанционното определение. Счита, че макар и да е налице материалноправната предпоставка по чл38а, ал.3 от НК – осъденият да е изтърпял не по-малко от 20 години от наказанието доживотен затвор, липсват доказателства, че е настъпила трайна, устойчива и сигурна промяна в поведението на осъдения, която да изключи категорично в бъдеще негови неправомерни прояви. Възразява срещу подхода на първоинстанционния съд при преценка поведението на осъдения, като е поставен акцент върху поведението му по време на престоя в Затвора Бургас и е омаловажено предходното му поведение по време на престоя в Затвора Плевен и Затвор Варна, където е бил наказван общо 43 пъти, при това престоят в Затвора Бургас от 2 години и половина е пренебрежимо малък в сравнение с общото времетраене на пребиваване в пенитенциарните заведения от 32 години. Излага съображения за демонстрирано от осъдения Р. променливо поведение, което е дало основание за неколkokратни промени в режима на изтърпяване

на наказанието доживотен затвор – от “специален“ в „строг“, отново в „специален“ и отново променен в „строг“. Изтъква, че подобна променливост е налице и при изготвените оценки на риска от рецидив относно осъдения Р.. Посочва в детайли отчетени стойности на риска от рецидив и вреди през годините, както следва: през 2009г. – 84 точки, през 2013г. – 95 точки, през 2014г. – 90 точки, през 2017г. – 93 точки. Обръща внимание, че само след 4 месеца престой в Затвора Бургас опасността от риск от рецидив рязко е намаляла на 66 точки, за да достигне към 12.08.2021г. на 36 точки. Изразява позиция, че посочената променливост и неустойчивост обосновава имитация на положителна промяна у осъдения. Като се позовава на последния текущ доклад, в който е посочена като проблемна зона „умения за мислене“ с отчетени гранични стойности, както и на показанията на свид. Ст. Я. – инспектор „СДВР“ в Затвора Бургас, указващи необходимост от продължаване корекционната работа с осъдения, предлага въззивният съд да отмени първоинстанционното определение и вместо него да постанови друго, с което да остави без уважение предложението на Началника на Затвора Бургас за замяна на наложеното на осъдения К. С. Р. наказание доживотен затвор с наказание лишаване от свобода.

Представителят на Апелативна прокуратура – Бургас е депозирал писмено становище, с което заявява, че частният протест е основателен, тъй като атакуваното определение, с което е допусната замяна на наложеното на осъдения Р. наказание доживотен затвор с наказание лишаване от свобода за срок от 30 години, е незаконосъобразно. Заявява, че макар и в случая да е изпълнено формалното изискване, установено в материалноправната норма на чл.38а, ал.3 от НК – осъденото лице да е изтърпяло наказание в размер не по-малко от 30 години, липсват доказателства за необратимост, трайност и категоричност на настъпилите промени в личността на осъдения Р.. Счита, че направените от първостепенния съд изводи за трайна и категорична промяна в поведението и личността на осъдения са необосновани и незаконосъобразни, тъй като не са направени въз основа на анализ на поведението му през целия период от време на изтърпяване на наказанието. Споделя изразеното в частния протест становище за необективност на дадената за осъдения Р. оценка за риска от рецидив, която само през последните две години и половина същата се намалява от 93 точки на 66 точки, а след това – на 36 точки. Намира, че в случая са игнорирани

негативните данни за поведението на осъденото лице през 30-годишния период от изтърпяване на наказанието преди преместването му в Затвора Бургас. Обръща внимание, че настоящата оценка за риска от рецидив е дадена преди всичко въз основа на изграден „доверителен контакт“ със затворническата администрация, което също буди съмнение в нейната обективност. Изказва мнение, че в мотивите към проверяваното определение не са изложени и анализирани в тяхната цялост всички факти, които са от значение за преценката за поведението на осъденото лице. Смята, че изводите на съда са свързани с очаквани тенденции в бъдеще в поведението на осъдения, а не с реално и категорично поправяне на същия. Категоричен е, че приложените по делото документи установяват, че на този етап от изтърпяване на наказанието доживотен затвор осъденият Р. не е дал убедителни доказателства за трайно добро поведение и макар да са настъпили положителни промени в него, същите не са достатъчни за замяна на наказанието доживотен затвор с наказание лишаване от свобода. По тези съображения моли въззивният съд да отмени първоинстанционното определение и да постанови друго, с което да остави без уважение предложението на Началника на Затвора Бургас за замяна на наложеното на осъденото лице К.Р. наказание доживотен затвор с наказание лишаване от свобода.

Осъденият К. С. Р. и неговият упълномощен защитник са изпратили писмени становища по частния протест, който считат за неоснователен и молят въззивния съд да потвърди допуснатата от първата инстанция замяна на наложеното наказание доживотен затвор с наказание лишаване от свобода. Излагат обстоятелни съображения в подкрепа на своите възражения срещу протеста на прокурора.

Началникът на Затвора – гр. Бургас не е изразил становище по основателността на частния протест на прокурора.

Настоящият частен протест е подаден от прокурора, който има право на такъв съгласно чл.450, ал.3 от НПК и в предвидения за това преклузивен седмодневен срок по чл.342, ал.1, предл.1 от НПК, поради което той е допустим.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с изложените в частния протест оплаквания и обсъди събраните по делото доказателства, прецени, че

протестът е основателен.

Въззивният съд, след като се запозна с материалите, съдържащи се в приложеното наказателно дело, направи следните констатации:

Първоинстанционното производство е образувано по предложение на Началника на Затвора Бургас за замяна на наложеното на осъденото лице К. С. Р. наказание доживотен затвор с наказание лишаване от свобода на основание чл.449 от НПК.

С присъда №340 от 10.11.1989г. по НОХД №340/1989г. на Военен съд – Плевен осъденият Р. е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл.116, ал.1, т.6, т.10 и т.11 от НК, за което му е наложено наказание „смърт“.

С Указ №4 от 25.01.1999г. на Вицепрезидента на Република България наложеното на осъдения Р. наказание „смърт“ е заменено с наказание „доживотен затвор“.

За начало на изпълнение на наказанието е определена датата 19.07.1989г., когато осъденият Р. е бил задържан под стража.

С определение от 27.05.1999г. Военен съд – Плевен е определил на осъдения К.Р. първоначален „специален“ режим за изпълнение на наказанието „доживотен затвор“ съгласно чл.127Б, ал.1 от действащия тогава ЗИН. Осъденият Р. е бил поставен при „специален“ режим от 07.06.1999г.

Съгласно Протокол №6 от 06.12.2005г. на Комисията по чл.17 от ЗИН осъденият Р. е бил поставен на „усилено строг режим“.

След влизане в сила на промените в ЗИН /отм./ и приемането на ЗИНЗС, режимът на изтърпяване на наказанието на осъдения Р. е бил служебно променен на „строг“, считано от 01.06.2009г.

Със Заповед №2 от 20.04.2018г. на Началника на Затвора Варна, на основание чл.67, ал.1, т.1 от ЗИНЗС, режимът за изтърпяване на наложеното на осъдения Р. наказание „доживотен затвор“ е бил завишен от „строг“ на „специален“ поради множество нарушения на затворническите правила.

По време на престоя си в местата за лишаване от свобода осъденият Р. е пребивавал в затворите в гр. Плевен и гр. Варна. В последния затвор, с кратко прекъсване, е пребивавал от 2007г. до 07.05.2019г., когато със Заповед на Главния директор на ГД „ИН“ е бил преместен в Затвора Бургас.

С определение №447 от 02.05.2017г. по ЧНД №313/2017г. на Окръжен съд – Варна е оставена без уважение молбата на осъдения Р. за замяна на наказанието „доживотен затвор“ с наказание „лишаване от свобода“. С решение №134 от 26.05.2017г. по ВЧНД № 189/2017г. на Апелативен съд – Варна първоинстанционното определение е потвърдено.

С определение №237 от 01.08.2019г. по ЧНД № 565/2019г. на Окръжен съд – Бургас е оставена без уважение молбата на осъдения Р. за замяна на наложеното му наказание „доживотен затвор“ с наказание „лишаване от свобода“. С определение №49 от 28.08.2019г. по ВЧНД №184/2019г. на Апелативен съд – Бургас първоинстанционното определение е потвърдено.

Първоначалната оценка на риск от рецидив на осъдения Р. е била извършена през 2009г., когато е отчела високо ниво от 84 точки. През 2013г. е последвала корекция в графиката по скалата на оценката, като рискът от рецидив е завишен от 84 на 95 точки, т. е. доближава се до максималните стойности. През 2018г. е извършена нова оценка на риска, която макар и намалена на 93 точки, останала в рамките на максималните стойности.

По време на дългия престой в затвора Р. имал променливо поведение. В началния период от изтърпяване на наказанието адаптацията му към условията на местата за лишаване от свобода и приемането на присъдата са протекли като труден процес. При него преобладавали негативните емоции. Не изградил доверителен контакт с администрацията и не приемал чуждата гледна точка. Имал склонност към импулсивни реакции и прояви на претенциозност. Многократно е бил наказван.

С декларация от 08.09.2017г. осъденият Р. е бил включен в групова специализирана работа, провеждана от представители на НПО „Алтруист“, на тема „Овластяване на гнева и емоциите“, като е преминал успешно първия кръг от груповата работа. В периода мес. декември 2018г. – мес. февруари 2019г. Р. е участвал в групова работа, организирана от представители на НПО „Алтруист“ на тема „Личностна реконструкция и рехабилитация на социалните умения на лица, изтърпяващи ефективни присъди за тежки престъпления срещу личността в зоната със засилен надзор и охрана на Затвора – Варна“, като е преминал успешно програмата. Участвал в специализираната групова работа „Програма за рехабилитация на уязвими групи“. Включил се и успешно завършил Курс за новоповярвали от

програмата „Християнски живот“ към GLOBAL UNIVERSITY, за което му е издадено надлежно удостоверение.

След преместването на осъдения Р. в Затвора Бургас настъпили позитивни промени в поведението му – намаляване нивата на тревожност, липса на импулсивни реакции, повишаване на самоконтрола. Успял да създаде доверителен контакт с администрацията, което позволило да се извършват корекционни дейности и да се работи за изпълнение на целите на наказанието. По време на престоя си в Затвора Бургас не е допускал дисциплинарни нарушения и не са му налагани дисциплинарни наказания. Спазвал стриктно правилата на живот в местата за лишаване от свобода, съобразявал се с изискванията за добро поведение. Отчетено било постоянно понижаване на оценката за риск от рецидив, като първата оценка в този затвор е отчетена в средни стойности от 66 точки, а последната оценка е в параметрите на ниски стойности от 36 точки.

По време на престоя си в Затвора Бургас осъденият Р. е бил многократно награждаван за спазване на дисциплинарните изисквания, за участие в предлаганите в затвора социални и възпитателни мероприятия, за активно участие в пенитенциарните дейности, за добро изпълнение на възложените трудови ангажименти, за участие в културно-масовата дейност, за участие в клуб по подобряване интериора в затвора, за изложба на гоблени, изработени от него.

Осъденият Р. е бил награждаван със следните заповеди: Заповед №1389 от 17.12.2020г. за съвместно изпълнение на поставените му работни задачи в бригада „Мираж“; Заповед №364 от 22.06.2020г. за проявено сътрудничество в провеждането на социални и възпитателни мероприятия и за постигнати успехи в спорта, работата и културно-масовата дейност; Заповед №924 от 14.12.2020г. за спазване дисциплинарните изисквания и даване положителен пример на общността; Заповед №165 от 29.03.2021г. за спазване дисциплинарните изисквания и полагане на доброволен труд за подобряване на интериора в затвора; Заповед от 376 от 16.06.2021г. за спазване дисциплинарните изисквания и представяне в изложба на своите творби – гоблени; Заповед №643 от 09.09.2021г. за спазване дисциплинарните изисквания и стриктно изпълнение на служебните задължения като бакар на групата.

Осъденият Р. направил дарителски преводи по сметка на Сдружение „Български дарителски форум“ с основание „DMS Solidarnost“.

С осъдения Р. са били провеждани ежеседмични срещи и са били водени мотивиращи разговори с цел осъзнаване и приемане на извършеното от него престъпление и факторите, допринесли за него. Провеждани са били разговори с осъдения за повишаване чувството за лична отговорност, за преодоляване на отрицателните нагласи в поведението му, за развитие на умения за мислене в градивна и позитивна посока. В резултат на проведените с него беседи, той е осъзнал факторите, допринесли за извършване на правонарушението и степента му на мотивация за личностна промяна е висока. Започнал да приема чуждата гледна точка, да се съобразява със становището на служителите и аргументите на другите осъдени.

Със Заповед БС №150 от 04.08.2020г. на Началника на Затвора Бургас осъденият Р. бил настанен в общите помещения с останалите лишени от свобода, като адаптацията му преминала без проблем. Той поддържал добри отношения с всички осъдени в салона на групата.

От доклада, изготвен на 11.01.2022г., за актуално психологическо изследване на осъдения Р. се установява следното: Р. е охотно контактен и ориентиран всестранно; мисловният му процес протича нормално по темп, правилен е по форма и структура, в съдържанието му не се разкриват доминантни, налудни или свръхценни идеи; емоционално овладян, съответен на ситуацията, с добро ниво на самоконтрол; демонстрира желание да бъде позитивно възприет и с охота споделя моменти от житейската си история; липсва симптоматика за антисоциални нагласи и поведение.

В показанията си пред съда свид. Ж. Я, – инспектор-психолог в Затвора Бургас, споделила, че през дългогодишния престой /над 32 години/ в затвора осъденият е успял да се съхрани като личност, да работи над себе си и над поведението си, да надгражда.

Въз основа на задълбочен, всестранин и обективен анализ на изложените данни за цялостното поведение на осъдения К.Р., първоинстанционният съд е направил обоснован и законосъобразен извод, че са налице предпоставките, визирани в чл.38а, ал.3 от НК за допускане замяна на наказанието доживотен затвор с наказание лишаване от свобода за срок от тридесет години.

С въвеждането на института „замяна на наказанието доживотен затвор с

лишаване от свобода“ законодателят е изразил виждането си, че осъдените на доживотен затвор след изминаването на продължителен период от време, през който са показали, че се поправят, следва да получат възможност за замяна на това тежко наказание с по-леко, каквото е лишаването от свобода. Такова е и становището на ЕСПЧ, който в редица свои решения е приел, че държавите членки трябва да предоставят някаква надежда, макар и отдалечена във времето, на лицата с наложено наказание доживотен затвор, че ще върнат свободата си.

Правната норма на чл.38а, ал.3 от НК допуска промяна на наказанието доживотен затвор с по-лекото наказание лишаване от свобода при определени условия – изтърпяно наказание доживотен затвор не по-малко от двадесет години и фиксиран срок на заменящото наказание лишаване от свобода - тридесет години.

В случая към момента на постановяване на първоинстанционното определение – 16.02.2022г. осъденият К.Р. е изтърпял наказание доживотен затвор в размер на 32 години 6 месеца и 26 дни, а към днешна дата е изтърпял наказание доживотен затвор в размер на 32 години 7 месеца и 11 дни. Следователно изпълнено е формалното изискване на чл.38а, ал.3 от НК – осъденото лице да е изтърпяло наказание доживотен затвор в размер не по-малко от двадесет години.

Законът обаче не регламентира императивно замяната на наказанието доживотен затвор с изтичането на определен период от време. Замяната на посоченото наказание с по-лекото - лишаване от свобода се допуска по преценка на съда, който трябва цялостно да изследва поведението на осъденото лице по време на изтърпяване на наказанието. Това е така, защото замяната на наказанието доживотен затвор е допустима само ако осъденото лице е успяло да се промени и със своето поведение е показало, че вече не е опасно за обществото. При липса на изрично предписани законови критерии, извън фиксираните срокове, именно доброто поведение на осъдения е основание за замяна на наказанието доживотен затвор по чл.38а, ал.3 от НК, защото то обуславя извод за поправянето на лицето и гарантира, че в бъдеще няма да извърши други престъпления. В производството по чл.38а, ал.3 от НК, за разлика от това за условно предсрочно освобождаване по чл.70 от НК, е необходимо да се установи не само, че осъденото лице е дало доказателства

за своето поправяне, а да се установи, че е налице необратимост, трайност и категоричност на настъпилите положителни промени в личността му. Разбира се, преценката за това не почива на формални критерии, а се извежда от обективните данни за поведението на осъдения през целия период на изтърпяване на наказанието и преди всичко от данните за настъпилите трайни позитивни промени в поведението му. От значение в тази насока са изводите за постигане целите на наказанието с оглед промяната в личността и поведението на осъденото лице, както и изводите за липса на рискове от рецидив, което е в защита и на обществения интерес. Именно затова установената съдебна практика изисква изводите за трайност и необратимост на настъпилите промени в личността на осъдения да се правят въз основа на анализ на поведението му през целия продължителен период от време на изтърпяване на наказанието, което гарантира достоверност и убедителност на данните за осъденото лице.

При съобразяване на горните принципни положения, по настоящото дело по искане на страните и по инициатива на съда са били изискани и събрани всички писмени материали от затворническото досие на осъдения Р., приложени били както справки за наложените му дисциплинарни наказания, така и справки за поощренията и наградите, с които той е бил стимулиран по време на изтърпяване на наказанието в Затвора Варна, т. е. за периода, който бил определен като променлив относно поведението на осъденото лице. По време на изтърпяване на наказанието в затворите в Плевен и Варна действително са били установени нарушения на правилата за вътрешния ред, но едновременно с това се констатирала промяна в нагласите и уменията за реакция на Р., както и промяна в проявните форми на правонарушенията му. Така, за периода от 2009г. до 2013г. преобладавали нарушения, свързани с разрешаването на конфликти посредством физически и вербални прийоми, докато в периода от 2013г. до 2019г. са били налице нарушения, изключващи физическа и словесна агресия.

Въз основа на изложените по-горе обстоятелства, характеризиращи поведението на осъдения Р. в условията на затвора, отразени както в справка по системата за оценка на осъден правонарушител, така и в плана за изпълнение на присъдата, съдът обоснова е стигнал до извода, че осъденият е дал доказателства за своето поправяне, станало трайно и необратимо, поради което продължаването на наказанието доживотен затвор

се явява нехуманно, неоправдано строго и не би постигнало предвидените в закона цели. Резултатите от изготвените оценки за риск от рецидив, становищата на различни представители на затворническата администрация, както и експертното становище на психолога в Затвора Бургас, съвкупно сочат на категоричен извод за трайна и устойчива положителна промяна в поведението на осъдения Р., изразена в нисък риск от рецидив и вреди, постоянна трудова ангажираност, повишаване на професионалните умения, множество награди, редуцирани криминогенни фактори, осъзнаване на вина и критичност към противоправно поведение, вследствие на изграден доверителен контакт със затворническата администрация в Затвора Бургас. Изложените данни обосновават извода, че осъденият Р. трайно и окончателно се е поправил и че целите на наказанието по чл.36 от НК могат да бъдат постигнати и с по-леко от доживотен затвор наказание, а именно тридесет години лишаване от свобода, поради което следва да се допусне замяната на наказанието по чл.38а, ал.3 от НК.

Съществено е още при решаване на въпроса за приложението на чл.38а, ал.3 от НК да се изясни дали осъденият е обществено опасен и представлява заплаха за обществения ред, за морала и закона. Въз основа на събраните по делото доказателствени източници, съдът е направил обоснован извод за трайна, непоколебима и невъзвратима промяна в мисленето и поведението на Р.. Тази промяна е започнала още през 2007г., когато той се е насочил към вътрешното си духовно израстване посредством религиозно дистанционно обучение. Промяната е инициирана от самия осъден и е доведена до успешен резултат благодарение на неговите действия. Преминала е през множество отправени молби за предоставяне на възможности за повишаване степента на обучение, за придобиване на нови професионални квалификации и желание за полагане на труд, включително безвъзмезден. Тези действия на осъдения през изследвания период сочат на неговото постепенно и прогресивно благоприятно личностно развитие и стремеж за водене на смислен, осъзнат и пълноценен живот, приемайки съдбата си на лице, осъдено на доживотен затвор. Тази позитивна промяна в личността и поведението на осъдения Р. проличава и от търсенето на законосъобразен ред за разрешаване на проблемите в живота на пенитенциарното заведение, а именно чрез правно регламентирани способи, каквито са подаване на жалби, сигнали и искиви молби до компетентните държавни органи. Представените като писмени

доказателства по делото молби, отправени до затворническата администрация за оказване на съдействие за разрешаване на възникнали конфликти с други лишени от свобода лица, както и събраните като устни доказателства свидетелски показания, установяват, че Р. е имал добро и уважително отношение към служителите от затворническата администрация и НОС, както и добронамерено отношение към останалите осъдени в затвора. В подкрепа на изложеното за постигнато трайно и необратимо позитивно поведение у Р. са и дългогодишните връзки, изградени от него с лица извън затвора, които осъденият поддържа и демонстрира желание да се дистанцира от контакти с лица от криминогенния състав в зоната на затвора.

В полза на извода за положителна промяна в личността и поведението на осъдения Р. е и проявата му на емпатия и съпричастност към жертвата на извършеното от него убийство. Показал е, че е осъзнал изключителната тежест на извършеното от него престъпление и неговия вредоносен резултат. Изразил е своето искрено съжаление и разкаяние за стореното. В същата насока са и предприетите от Р. действия за оказване помощ на нуждаещи се. Тези негови прояви, продиктувани от позитивното му мислене, постепенно се развили с времето, като започнали от оказване съдействие за изготвяне на молби и жалби на лишени от свобода, настанени в Затвора Варна за разрешаване на техни проблеми, не с помощта на нерегламентирани действия и саморазправа, а чрез законоустановени способности, и стигнали до упражняването на труд в Затвора Бургас и предоставянето на получените възнаграждения за благотворителни и социални каузи.

По изложените съображения следва да се приеме, че първоинстанционният съд правилно е формирал извод за основателност на предложението на Началника на Затвора Бургас по чл.38а, ал.3 от НК и поставяйки акцент най-вече на личната превенция, намерил, че целите на наказанието по чл.36 от НК могат да се постигнат и при замяна на наказанието доживотен затвор с наказание лишаване от свобода за срок от 30 години. Постановеното определение е съобразено както с оценката за цялостното поведение на осъдения Р., така и със становището на експертите, изготвили комплексната оценка на затворника и приемащи, че рискът от рецидив при него е намалял към стойности в долната граница на средното ниво - от 36 точки, именно поради настъпили през годините положителни промени в неговите нагласи, морал и разбирания за стойността на човешкия

живот. На основание тази оценка, ведно с наличните данни относно личностното израстване на осъдения, характеровите му особености и цялостното му поведение в местата за лишаване от свобода, съдът обосновано е приел, че продължителният престой в затвора е довел до преоценка на поведението на Р., до трайна позитивна промяна в ценностната му система и осъзнаване на факторите, допринесли за извършване на престъплението. Предвид на това, посочената в частния протест проблемна зона „умения за мислене“ не може да аргументира извод за необходимост от продължаване изтърпяването на наказанието доживотен затвор. Пониженият риск от повтораемост на противоправното поведение на осъдения и успешно преминатият от него курс за овладяване на гнева и емоциите сочат на липса на опасения от извършване на ново престъпление в случай, че наказанието му доживотен затвор бъде заменено със срочно наказание лишаване от свобода и той бъде освободен от затвора и допуснат в обществото. Комплексно извършеният анализ на личността и цялостното поведение на осъдения, който се базира върху актуалната оценка на риска, психологически изследвания, регистрирани отрицателни и положителни прояви в затвора, обосновава извод, че е налице стабилна нагласа у Р. за законосъобразно поведение, както и стабилна тенденция за осъществяване на добър самоконтрол. Предвид на това, на осъдения трябва да се даде възможност да докаже, че категорично, трайно и необратимо се е поправил, а целите на чл.36 от НК са постигнати, поради което наказанието доживотен затвор следва да се замени с наказание лишаване от свобода.

Въззивната инстанция, като прие, че са настъпили окончателни, трайни, сигурни и дългосрочни положителни промени в съзнанието и поведението на осъдения Р., изключващи категорично опасността от негово последващо противоправно поведение в условията на свобода и че липсват обстоятелства, указващи необходимост от продължаване на поправителното въздействие спрямо него с цел промяна в отношението му към установените в обществото правила, прецени, че към настоящия момент са изпълнени всички законови изисквания за допускане замяна на наложеното наказание доживотен затвор с наказание лишаване от свобода за срок от тридесет години.

В пълно съответствие с нормата на чл.38а, ал.5 от НК, изтърпяното наказание доживотен затвор е зачетено за лишаване от свобода, тъй като

макар и различни по вид, двете наказания са еднородни и съотносими. Това е така, защото и двете наказания по същество представляват лишаване от свобода, като едното наказание е определено в брой години, месеци и дни, а другото е до края на живота на осъдения.

Мотивиран от горните съображения, въззивният съд заключи, че проверяваното определение на първата инстанция, с което е допусната замяна на наложеното на осъденото лице К. С. Р. с присъда по НОХД №340/1989г. на Военен съд – Плевен наказание доживотен затвор с наказание лишаване от свобода за срок от тридесет години, е обосновано и законосъобразно и като такова следва да го потвърди.

Ръководен от изложените съображения, Бургаският апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение №141 от 16.02.2022г. по ЧНД №1256/2021г. по описа на Бургаския окръжен съд.

Определението не подлежи на касационно обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____